

Μιλώντας για την εισβολή

A.

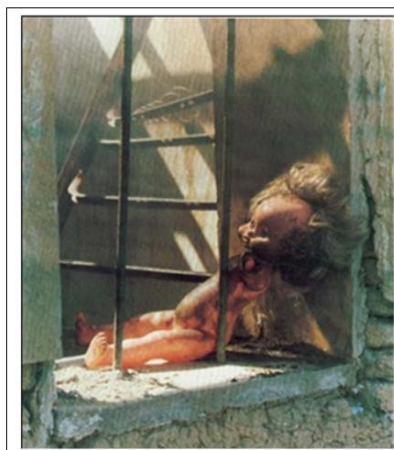
Η ΣΠΑΣΜΕΝΗ ΚΟΥΚΛΑ

Τουρκική Εισβολή II

Κώστας Μόντης

Αυτή η κούκλα με το κομμένο χέρι
που κρεμάστηκε στο παράθυρο
του γκρεμισμένου σπιτιού
ποιο παιδάκι ήθελε ν' αποχαιρετήσει,
σε ποιο παιδάκι σύρθηκε ως το παράθυρο
ν' ανεμίσει το χέρι και της το 'κοψαν;

http://www.costasmontis.com/index_gr.html

B. Η κ. Αντριάνα μας μίλησε για την περιπέτεια της δικής της κούκλας κατά τη διάρκεια της τουρκικής εισβολής το 1974

... μας μίλησε για το κατεχόμενο χωριό της, για τις μνήμες της και για την προσφυγιά... και μοιράστηκε μαζί μας τα συναισθήματά της και την καταγραφή τους σε δυο ποιήματά της

Πόλεμος

Όνειρο ήταν άραγε:

Αναρωτιέμαι σαν θυμάμαι

Πέρασαν τόσοι χρόνοι

Κι' εγώ πάλι λυπάμαι

Θυμάμαι την αγαπημένη μου γιαγιά

Να μας βάζει σ' ένα φορτηγό

Εμένα και τ' αδέρφια μου

Μέσα στον πανικό

Πρόσωπα φοβισμένα

Μάτια δακρυσμένα

Ο Πενταδάκτυλος να καίγεται

Σ' αυτή την διαδρομή

Άνθρωποι να κλαίνε

Με πόνο στην ψυχή

Η αγκαλιά της μάνας μου

Ήταν αρκετή

Να νοιώσω την ασφάλεια

Εκείνη τη στιγμή

Δέκα χρονών κορίτσι

Πως να συλλάβει το μυαλό

Αυτή την τραγωδία

Αυτό το μεγάλο κακό

Έρθανε οι πρόσφυγες

Άκουγα να λένε γεμάτη απορία

Τι σήμαινε κατάλαβα

Μέσα στην πορεία

Θυμούμαι μια μάνα

να παλεύει και να προσπαθεί

να βρεί για μας

στέγη και τροφή

Τα πολυφορεμένα ρούχα

στου σχολείου την αυλή

ήταν για μας καινούρια

μια ανάσα, μια αρχή

Χρόνια παιδικά

Μέσα στην προσφυγιά

Νέοι φίλοι, νέα ζωή

Χρόνια κακά

Χρόνια καλά

Χρόνια ευτυχημένα

Ποτέ όμως δε θα πάψω

Ν' αναπολώ τα περασμένα

Εκείνα τα πολύ παλιά

Εκεί εις το χωριό μου

Εκείνο που γεννήθηκα

Και νοιώθω το δικό μου

Το χωρκόν μου

Χωρκόν μου όμορφο

Χωρκόν μου αγαπημένο

Χώμα που αναγιώθηκα

Χωρκόν μου λαβωμένο

Έηταν που να πρωτοπώ

Για σένα νε χωρκόν μου

Ούλλον ζωή ούλλον ψυσιή

Πρόοδον μεάλην

Ούλλα εχαθήκασιν

Άξιπα μες την ζάλη

Έσουν ψηλό δέντρο

Τζιαι εμείς τα παρακλάθκια

Προπάπποι τζιαι παππούες

Γονιοί μας τζιαι παιθκια

Εφκάλαν σου τες ρίζες σου

Μασαίριν στην καρκιάν

Το χωρκόν μου ο Γερολακκος

Εν τζείνο το δέντρο

Τζιαι εγιώ έναν πορίζιν

Μιτσίν μα δυνατό

Στα αγγόνια μου λαλώ

Για σένα νε χωρκόν μου

Να ξέρουσιν τες ρίζες μου

Τον τόπο τον δικό μου

